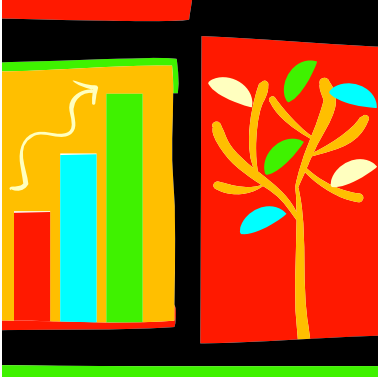

Minh Thao

Tình yêu của tôi

9h 30 phút chủ nhật, tại sân bay quốc tế Nội Bài.

Khi nhận được tin anh đại diện cho cơ quan ở Copenhagen (Đan Mạch) đàm phán đầu tư một dự án với bên Singapore và anh sẽ tranh thủ từ Singapore về Việt Nam vào lúc 10 giờ trưa nay. Tôi sung sướng và hạnh phúc biết bao. Tôi diện một bộ Áo Dài màu tím- màu anh rất thích, khoác trên mình một áo choàng đứng trước sân bay Nội Bài trước cái rét cắt da cắt thịt để đón anh về bên tôi. Anh làm việc cho một ngân hàng nổi tiếng ở trong nước và với năng lực cộng kết quả cao trong công việc, anh được bên đối tác Đan Mạch mời sang Copenhagen làm cho một Viện kinh tế Quốc tế đồng thời làm Nghiên cứu sinh cho họ. Tôi và anh xa nhau từ đây.

10 giờ.

Hai hàm răng của tôi va vào nhau liên hồi, chân run lên, bụng đói và tôi vẫn không thấy anh - "Ông Rochester - hiệp sỹ của em" (nhân vật trong tác phẩm văn học Jane Eyre của nhà văn nổi tiếng người Anh mà chúng tôi thường gọi nhau bằng tên thân mật như vậy) xuất hiện. Tôi thấy mắt mình cay xè.

12 giờ 5 phút

Một bông hồng màu máu xuất hiện, tiến chậm về phía tôi- tôi chưa bao giờ thấy anh cầm trên tay một bông hoa nào, trừ có một lần duy nhất, anh ngỏ lời yêu tôi. Không hành lý đồ sộ, ngoài chiếc Laptop- người tình trong công việc của anh, xuất hiện bên anh suốt cả ngày, tôi phát ghen với nó. Và đã có lần, tôi "tặng" chiếc Laptop ấy hàng... nghìn con virus từ USB của tôi để... trả thù... Hậu quả là, dữ liệu trong "người tình" của anh bị phá hủy gần như toàn bộ. Anh đã vất vả mất một ngày cho Laptop hoạt động lại và bị "sếp" phê bình làm chậm tiến độ công việc. Tôi ân hận lắm. Nhưng khi "người tình" hoạt động trở lại anh send (gửi) tôi một câu thơ:

*"Hà Nội mùa này đông đánh như em
Trời chợt nắng chợt mưa lúc nào không biết nữa
Anh ra phố mưa ào trước cửa
Quay về phòng nghe nắng gắt bên song..."*

Thế là tôi đã hiểu...

Anh đã về. Tôi không chạy đến bên anh, không một lời âu yếm, hỏi han anh có mệt không sau những đường bay dài mệt mỏi. Tôi run lên không phải vì cái rét tái tê, tôi cũng chẳng hiểu vì cái gì. Ngôn ngữ từ miệng tôi phát thanh trong mười lăm phút không một lời, gió buốt thốc cổ họng, mặc kệ. Tôi hét lên: Anh là tên lừa đảo, không thèm về bên tôi đúng giờ. Tôi khóc nức nở, mắt nhòa lệ sau cặp kính loạn thị dày cộp. Tôi biết, chưa bao giờ anh dễ dàng tôi.

- Anh khao khát được nghỉ ngơi trong căn nhà màu tím ấy quá! Em có mệt lắm không?

Tôi ngừng bật, nấc nghẹn ngào. Người tôi run lên trong vòng tay anh xiết chặt. Hai năm đợi chờ trong thương nhớ, hơn 3 giờ đồng hồ chờ đợi tôi lại chút hết những gì lẽ ra không đáng có ấy.

- Jane của lòng tôi. Anh xin lỗi. Lần sau không được khóc nhè như thế nữa nghe!

Khi yêu, thời gian là thước đo giá trị nhất của lòng chung thủy. Ôi, tôi tin, thương và yêu anh vì tình yêu mà anh dành cho tôi! Rochester- Tình yêu của tôi!

Minh Thao

Nguồn: Tác giả / vnthuquan

Được bạn: mrs đưa lên

vào ngày: 20 tháng 1 năm 2008